

Lui Ion Mariș îi pasă și în același timp...nu-i pasă! Îi pasă pentru că, fiind un membru activ al cetății numită Sighet și al tuturor cetăților care compun România, suferă când se fac – mult prea des, din nefericire - nedreptăți unor semeni ai noștri, când vede și știe că nu poate face mai mult pentru cei care au nevoie de ajutor, deși toată lumea știe că se implică mult în acțiuni de binefacere, pe care le-aș pune pe două categorii, binefacere materială - pentru prea mulții sărmani ai Sighetului dar și ai altor comunități nevoiașe din afara orașului sau a...țării, și binefacere spirituală - pentru că multe din actele de cultură care se înfaptă în orașul nostru i se datorează.

Lui Ion Mariș nu-i pasă că induce reverberații neliniștitoare pentru unii care se simt – dacă se simt...- răspunzători de felul cenușiu în care arată orașul sau țara...În articolul

„Viața la periferie”, am citit: „...în plin centru, unde și arhitectura decolorată a fostului burg imperial expiră deznădejde.”

Despre țară, aceleași deznădejdi pentru mulți dintre români...Și un vis care va rămâne frumos aflat timp cât nu se va materializa. E trist că un băiat de 11 ani a pornit în viață cu gândul că oriunde-i mai bine pentru el, nu în Sighetul lui, nu în România lui...

„Viața la periferie”

are și acest fragment:

„Băiatul de 11 ani, și sunt mulți ca și Adi, iubește libertatea – nemăsurată, o drăcuiește satisfăcut și-și dorește să plece de aici, din Sighet, din țară. Nu știe și nici nu-l interesează care este capitala acestei țări. Unde dorește să plece? Acolo unde marile aglomerări urbane, pot camufla șmecherii și parvenitii ce-și găsesc teren pentru tupeul lor nemăsurat. Ei, cei de „jos”, nu au comunitate, prieteni, peste tot sunt înconjurați de dușmani. ”

În articolu

”Democrație la...telecomandă”

, ochiul atent al autorului vede întreaga țară și pune degetul pe rană, incluzându-se, firesc, și el în aceeași lume în care

„Plutim între secole cu visele-n derivă, așteptând să se-nfăptuiască și pe plaiurile noastre minunea ce-au tot „trâmbițat-o” înțelepți cărturari transfrontalieri, încredințați că fărădelegile business-politrucilor noștri nu sunt păcate scuzabile și prescriptibile.”

Lumea care conduce, lumea care se lasă condusă - mai fără ocolișuri spus, care se lasă prostită- e esența articolului

„Democrație la... tele-comandă”

. Citesc și-i dau din nou dreptate lui Ionică Mariș.

„Da, suntem liberi să navigăm pe toate canalele virtuale, să ne trăim poveștile/istoriile în direct sau în perpetuă reluare, să concurăm la nesfârșit prin bingo-urile făcute să ne adoarmă de tot umbrele minții, iar cei de sus, de sus de tot, de nu le mai vedem jegul din suflet, ne scuipează continuu povești, scenarii, strategii „sustenabile”... frumos colorate și-ambalate de ne vine să-i mai votăm o dată, și încă o dată, doar, doar s-a-ndura destinul să ne ridice și nouă PIB –ul până-n dreptul bărbăției conducătorilor...”

În

„Nesfârșita moarte a domnului Lăzărescu”

Ion Mariș pune, din nou, degetul pe rană, și scrie:

„Societatea noastră devine pe zi ce trece mai impură, mai viciată, mai plină de noxele “libertății”, ignorând orice fel de obligații civice. [...] Educația precară, făcută pe principiile detașării de conștiință și conștiinciozitate, investițiile superficiale și deseori dedicate unui segment îngust de „inițiați” au adus comunitatea tăcută la starea vegetală.”

Oare am ajuns să credem că - așa cum poeta Ana Blandiana scria înainte de anul 1989 - suntem un popor vegetal? E trist... Dar pentru că lansarea unei cărți trebuie să fie întotdeauna prilej de lumină-n suflete, mă voi întoarce la a comenta... comentariul lui Ion Mariș din articolul **„De ce unora le place... jazzul?”**

„este minunat jazzul prin solidaritatea “clasică” dintre muzicieni și admiratori/ spectatori dar și prin influențele pe palierul greu de abordat al muzicii clasice, compozitori ca Gershwin, Stravinsky, Șostakovici [...] fiind sensibilizați de această muzică.”

Scrie autorul făcând un binemeritat... autostop printre gândurile sale. Solidaritatea de care amintește se materializează evident și concret la Ion Mariș. A adus și sigur va mai aduce muzicieni planetari pe scenele Sighetului. Sigur că-i greu să faci ceea ce face el, când indiferența este modalitatea cea mai comodă a multor români de a privi lucrurile. Solidaritatea dintre muzicieni și spectatori - în care mă includ „cu voia dvs., ultimul pe listă” - se simte foarte bine în jazz, iar Ion Mariș este un mare iubitor și cunoscător! al acestui gen muzical.

În același articol citesc:

„noua muzică a stârnit emoții abordând chiar latura “improvizației” existențiale.”

Poate că Ion Mariș ne dă în fiecare zi o lecție de viață. Așa cum jazz-ul este mereu altul, chiar dacă se cântă aceeași piesă muzicală, dar cu alt moment al improvizației, tot așa-l văd și pe amicul meu, deși același, în fiecare zi altul, cu alte gânduri, cu alte idei pe care vrea să le pună-n practică, mereu solidar cu oamenii, mereu sensibil, mereu luptător, și aproape mereu...singur!

Un personaj al lui Cehov spune:

„ufat mai trăiți, domnilor!”

. Pe mulți dintre contemporanii săi Ion Mariș i-ar putea „gratula” cu aceeași expresie. Eu, l-am privit drept în ochi și i-am spus:

Frumos mai trăiești, domnule!